

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/139/2018
Identifikačné číslo spisu: 1312218543
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Vladík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1312218543.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu VENUS PROJECT Slovakia, s r. o., so sídlom v Limbachu, Limbová 451/3, IČO: 31 342 841, zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou so sídlom v Pezinku, Malacká 2/B, proti žalovanej Slovenskej republike, v zastúpení Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska č. 71, o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10 500 eur, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12 C 217/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. februára 2017, sp. zn. 2 Co 133/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 15. februára 2017, sp. zn. 2 Co 133/2014 ako vecne správny potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 22. novembra 2013, č. k. 12 C 217/2012-109, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 12. júna 2012 domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v sume 10 500 eur titulom zodpovednosti štátu za škodu, ktorá mu mala byť spôsobená Okresným súdom Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 42 Rob 2/2004, neskôr vedenom pod sp. zn. 23 Cb 69/2006, a to nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.). Žalobca v konaní namietal nesprávny úradný postup pri vyznačení doložky právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu č. k. 42 Rob 2/2004-13, ako aj nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v konaní a v prerušení konania.

2. Proti vyššie označenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie v zmysle § 420 písm. e), f) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) a § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. K vade uvedenej v ustanovení § 420 písm. e) CSP malo podľa dovolateľa dôjsť tým, že v odvolacom konaní rozhodoval nesprávne obsadený

senát, a to s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 18. mája 2016, sp. zn. 1 Nc 5/2016, na základe ktorého bola sudkyňa Krajského súdu v Bratislave JUDr. Mária Hajdínová vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí žalobcu O. L. M. Z. proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2 Co 88/2015. Porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP malo spočívať v tom, že odvolací súd v primeranej lehote neupovedomil elektronicky žalobcu o mieste a čase konania verejného vyhlásenia rozsudku, ktoré sa konalo 15. februára 2017, hoci mu bola známa jeho elektronická adresa, čím mu znemožnil jeho prípadnú osobnú účasť na verejnom vyhlásení rozsudku. Dovolateľ ďalej považoval rozsudky súdov nižšej inštancie za nepreskúmateľné, neracionálne, nepresvedčivo a nekonzistentne odôvodnené. Dovolateľ ďalej v dovolaní uviedol, že sa nedomohol spravodlivého odškodnenia za prietahy a extrémnu dĺžku konania v trvaní viac ako 8,5 roka - od 2.1.2004 do 1.6.2012 vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 42 Rob 2/2004, neskôr vedenej pod sp. zn. 23 Cb 69/2006. V súvislosti s dovolateľom namietaným nesprávnym právnym posúdením veci dovolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 11. novembra 2015, sp. zn. 30 Cdo 3849/2014, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 15. marca 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010, stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky z 13. apríla 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 193/2011, z ktorých dovolateľ vyvodil právny názor, podľa ktorého neprimeraná dĺžka trestného konania prezumuje vznik nemajetkovej ujmy. V prípade porušenia práva účastníka konania na primeranú dĺžku konania sa vychádza z vyvrátiteľnej domnienky vzniku nemajetkovej ujmy. Za daného skutkového stavu sa súdy nižšej inštancie podľa dovolateľa nevysporiadali s tým, že išlo o notoriету, ktorú dokazovať netreba. Na základe uvedeného mal dovolateľ za to, že dovolanie je v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) prípustné a zároveň dôvodné a navrhol dovolaciemu súdu, aby zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie, vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 CSP] po preskúmaní procesných podmienok prípustnosti dovolania dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a je potrebné ho odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) uvádza nasledovné:

5. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Jeho mimoriadnej povahy zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, ktorá vymedzuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia a ktorú je potrebné vzhľadom na narušenie princípu právnej istoty strán, o ktorých veci sa už právoplatne rozhodlo, vykladať reštriktívne (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 59/2017, sp. zn. 5 Cdo 145/2016, sp. zn. 8 Cdo 107/2017). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 144/2017, sp. zn. 1 Cdo 137/2016 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Podľa § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 420 písm. e) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

10. Dovolateľ prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania podľa citovaného zákonného ustanovenia odôvodnil tým, že sudkyňa Krajského súdu v Bratislave JUDr. Mária Hajdínová bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania v obdobnom spore vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2 Co 88/2015 na základe uznesenia najvyššieho súdu z 18. mája 2016, sp. zn. 1 Nc 5/2016. Dovolací súd po preskúmaní veci namietanú vadu konania podľa § 420 písm. e) nezistil. V označenom uznesení najvyšší súd konštatoval, že boli splnené zákonné predpoklady na vylúčenie sudkyne odvolacieho súdu JUDr. Márie Hajdínovej v zmysle § 14 O. s. p. s odôvodnením, že podľa kritéria subjektívnej nestrannosti nadriadený súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by spochybňovali nestrannosť a nezáujatosť sudkyne, avšak podľa kritéria objektívnej nestrannosti sa môže javiť, že je zaujatá pre pomer k veci v dôsledku toho, že zákonným sudcom na súde prvého stupňa je jej dcéra, ktorej rozhodnutie má ako členka odvolacieho senátu preskúmať. Rozhodnutie nadriadeného súdu o vylúčení sudcu z prejednávania a rozhodovania v inej obdobnej veci nezakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. e) CSP, navyše dôvod, pre ktorý najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1 Nc 5/2016 konštatoval splnenie zákonných predpokladov v zmysle § 14 O. s. p. pre vylúčenie sudkyne odvolacieho súdu JUDr. Márie Hajdínovej v tejto veci daný nie je.

11. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor). V zmysle § 420 písm. f) CSP je relevantný taký nesprávny procesný postup, ktorý vylučuje stranu sporu z realizácie jej procesných oprávnení a ktorý marí možnosť jej aktívnej účasti na konaní (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Pre procesnú stranu z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 52/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017).

13. Pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv bude potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, z hľadiska dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat

alebo zvrátiť nesprávny postup súdu. V tomto zmysle musí pre prípustnosť dovolania konanie ako celok vykazovať znaky nespravodlivosti. Jedna izolovaná vada na úspešné uplatnenie dovolania nestačí.

14 V súvislosti s dovolateľom namietaným nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu, ktorý mal spočívať v tom, že žalobcu v primeranej lehote neupovedomil elektronicky o mieste a čase konania verejného vyhlásenia rozsudku, ktoré sa konalo 15. februára 2017, hoci mu bola jeho elektronická adresa z obsahu spisu známa, dovolací súd uvádza, že podľa ustanovenia § 219 ods. 3 CSP „vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiadala, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.“ Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca, respektíve jeho právna zástupkyňa požiadala súd, aby jej oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. Tvrdenie žalobcu, že jeho elektronická adresa bola súdu známa, ako aj to, že súd prvej inštancie predmetnú elektronickú adresu využíval na elektronickú komunikáciu a doručovanie písomností ešte neznamená, že odvolaciemu súdu vznikla zo zákona takáto povinnosť, vzhľadom na už spomenutú absenciu výslovnej požiadavky zo strany žalobcu, respektíve jeho právnej zástupkyne. Žiadosť žalobcu o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na elektronickú adresu Z.Z. možno vyvodiť až z obsahu e - mailu doručeného odvolaciemu súdu 13. februára 2017, ktorej bolo obratom vyhovené 14. februára 2017.

15. V súvislosti s požiadavkami kladenými na odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska princípov spravodlivého procesu, a to najmä pokiaľ ide o ich úplnosť, zrozumiteľnosť a presvedčivosť dovolací súd poukazuje na aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku naďalej aktuálne stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V kontexte citovaného stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospel dovolací súd po preskúmaní veci k záveru, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 393 ods. 2 CSP. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

16. Keďže v dovolacom konaní nedošlo k preukázaniu dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 420 písm. e) CSP ani k preukázaniu nesprávneho procesného postupu súdu, ktorým by bol žalobca vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu v tejto časti pre jeho procesnú neprípustnosť odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

17. Dovolací súd následne pristúpil k preskúmaniu dovolania žalobcu, pokiaľ ide o druhý uplatnený dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 CSP).

18. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

19. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená jednak podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 CSP, a musia byť splnené aj predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 CSP.

20. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

21. Dovolateľ prípustnosť dovolania podaného pre nesprávne právne posúdenie formálne odôvodnil ustanoveniami § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Z obsahu podaného dovolania však možno vyvodíť, že odvolací súd sa podľa dovolateľa mal vo svojom rozhodnutí pri otázke vzniku nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. odkloniť od rozhodovacej praxe súdov, konkrétne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 11. novembra 2015, sp. zn. 30 Cdo 3849/2014, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 15. marca 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010, stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky z 13. apríla 2011, sp. zn. Cpin 206/2010 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. apríla 2010, sp. zn. 6 Cdo 193/2011.

22. V súvislosti s dovolateľom uvedeným predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolací súd konštatuje, že v preskúmanom prípade sa odvolací súd nijako neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá predpokladá pre založenie zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. kumulatívne splnenie troch zákonných predpokladov, a to a/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, b/ vznik škody, nemajetkovej ujmy, c/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, nemajetkovou ujmom. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemali sudy nižšej inštancie za preukázanú hneď prvú podmienku pre vyvodenie zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 42 Rob 2/2004, neskôr vedenom pod sp. zn. 23 Cb 69/2006. Dôvody odvolacieho súdu pre toto konštatovanie sú podrobne uvedené v bodoch 10., 11. a 12. dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, na ktoré dovolací súd odkazuje. Ak absentuje čo i len jeden z vyššie uvedených zákonných predpokladov, uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nemôže byť dôvodný. V tomto kontexte dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvej a druhej inštancie, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie (podľa § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd), a ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 CSP. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania ani v danom prípade do úvahy neprichádza.

23. Na základe vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 421

ods. 1 písm. a), b), c) CSP prípustné. Ich súčasné použitie sa navyše obsahovo vylučuje. Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na vyššie uvedené dôvody dovolanie žalobcu pre nesprávne právne posúdenie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

24. V uznesení, ktorým bolo dovolanie odmietnuté nemusí dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodňovať (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.